

Viitor pentru America și 18 iulie 2020 – Numărul doi

A mânca mesajul

Jeff Pippenger

2023-08-24

Chiar înainte de închiderea timpului de har, se dă porunca: "Să nu pecetluiești cuvintele proorociei din cartea aceasta."

Și mi-a zis: Nu pecetlui cuvintele profeției acestei cărți; căci vremea este aproape. Cel ce este nedrept, să fie nedrept și mai departe; și cel ce este întinat, să fie întinat și mai departe; și cel ce este drept, să fie drept și mai departe; și cel ce este sfânt, să fie sfânt și mai departe. Apocalipsa 22:10, 11.

În capitolul al cincilea al Apocalipsei, Dumnezeu Tatăl șade pe tronul Său și ține în mâna Sa o carte pecetluită cu șapte pecetei.

Și am văzut, în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe tron, o carte scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte pecetei. Apocalipsa 5:1.

Pe măsură ce narațiunea, începând cu versetul întâi, continuă până în capitolul șapte, constatăm că Isus, reprezentat ca Leul din seminția lui Iuda, este Cel care ia cartea din mâna Tatălui Său și începe să deschidă în mod progresiv pecetele. Când El deschide a șasea pecete și prezintă mesajul reprezentat de acea pecete, capitolul șase se încheie. Se încheie cu o întrebare care face trecerea în capitolul șapte, unde găsim răspunsul la întrebarea ridicată în ultimul verset al capitolului șase.

Căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui; și cine va putea sta în picioare? Apocalipsa 6:17.

Capitolul șapte îi introduce pe cei o sută patruzeci și patru de mii și pe „marea mulțime”. După ce poporul lui Dumnezeu este prezentat în capitolul șapte, vedem apoi că a șaptea și ultima pecete este înlăturată. Singura altă profeție din cartea Apocalipsei care a fost sigilată este cea a „celor șapte tunete” din capitolul zece. Ideea simplă este că singura profeție din cartea Apocalipsei care este sigilată și care poate fi desigilată înainte ca timpul de probă să se închidă este cea a „celor șapte tunete”.

De ani, dacă nu de decenii, Future for America a identificat ceea ce reprezintă „cele șapte tunete”. „Cele șapte tunete” reprezintă istoria mișcării milerite de la 11 august 1840 până la 22 octombrie 1844. Sora White confirmă acest fapt și adaugă că „cele șapte tunete” reprezintă, de asemenea, „evenimente viitoare care vor fi dezvăluite în ordinea lor”. O prezentare detaliată a acestor fapte poate fi găsită în Tabelele lui Habacuc, pentru cei care nu sunt familiarizați cu aceste realități profetice.

Adevărul celor șapte tunete care a fost prezentat în trecut rămâne adevăr, dar, din luna august a acestui an, Domnul Și-a luat mâna de pe aceste subiecte și a fost revelată o înțelegere mai amplă.

Vom începe cu capitolul zece din Apocalipsa, apoi vom lua în considerare comentariul Sorei White asupra capitolului. Înainte de a face acest lucru, trebuie să identificăm două puncte care nu au legătură cu considerarea celor șapte tunete.

Primul punct este că identificarea adevărului celor șapte tunete, acum dezvăluită, reclamă mai multe linii ale adevărului pentru a așeza în locul cuvenit tot ceea ce reprezintă cele șapte tunete. Aici, mă rog, este răbdarea sfinților. Al doilea punct, legat de aceasta, este că programul care produce prezentarea audio a acestor articole are o limitare privind durata de timp în care poate citi și reda vocal. Fiecare articol trebuie să se încadreze în acel interval de timp. Încă de la începutul acestui studiu, vă informez că vor fi necesare câteva articole pentru a stabili adevărul reprezentat de cele șapte tunete. Acum, la capitolul zece.

Și am văzut un alt înger puternic coborând din cer, înveșmântat într-un nor; și un curcubeu era pe capul lui, iar fața lui era ca soarele, iar picioarele lui ca niște stâlpi de foc. Și avea în mână o cărticică deschisă; și și-a pus piciorul drept pe mare, iar pe cel stâng pe pământ, și a strigat cu glas puternic, cum rage un leu; și, când a strigat, cele șapte tunete și-au rostit glasurile. Iar când cele șapte tunete își rostiseră glasurile, eram pe punctul de a scrie; și am auzit un glas din cer zicându-mi: Pecetluiește cele pe care le-au rostit cele șapte tunete și nu le scrie. Și îngerul pe care îl văzusem stând pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna spre cer și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, Care a făcut cerul și cele ce sunt în el, și pământul și cele ce sunt pe el, și marea și cele ce sunt în ea, că nu va mai fi vreme; ci, în zilele glasului celui de-al șaptelea înger, când va începe să sune din trâmbiță, se va sfârși taina lui Dumnezeu, precum a vestit El slujitorilor Săi, prorocilor. Și glasul pe care îl auzisem din cer mi-a vorbit iarăși și a zis: Du-te și ia cărticica, care este deschisă, din mâna îngerului care stă pe mare și pe pământ. Și m-am dus la înger și i-am zis: Dă-mi cărticica. Iar el mi-a zis: Ia-o și mănânc-o; și îți va amări pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea. Și am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o; și era în gura mea dulce ca mierea; și îndată ce am mâncat-o, pântecele meu s-a amărât. Și mi-a zis: Trebuie să procești din nou înaintea multor popoare, neamuri, limbi și împărați. Apocalipsa 10:1-11.

Comentând asupra capitolului zece, Sora White afirmă:

Îngerul cel puternic care l-a instruit pe Ioan nu era nimeni altul decât Isus Hristos. Faptul că Își așază piciorul drept pe mare, iar pe cel stâng pe uscat, arată partea pe care o îndeplinește în scenele de încheiere ale marii controversă cu Satana. Această poziție denotă puterea și autoritatea Sale supreme asupra întregului pământ. Controversa s-a întetit și a devenit tot mai hotărâtă din veac în veac și va continua astfel până la scenele de încheiere, când lucrarea iscusită a puterilor întunericului își va atinge culmea. Satana, unit cu oamenii răi, va înșela întreaga lume și bisericile care nu primesc dragostea adevărului. Dar îngerul cel puternic cere să i se acorde atenție. El strigă cu glas puternic. El are să arate puterea și autoritatea glasului Său celor care s-au unit cu Satana ca să se împotrivescă adevărului.

După ce aceste șapte tunete și-au rostit glasurile, vine către Ioan porunca, ca și către Daniel, în ce privește cărticica: „Pecetluiește lucrurile pe care le-au rostit cele șapte tunete.” Acestea se referă la evenimente viitoare, care vor fi dezvăluite în ordinea lor. Daniel va sta în partea sa la

sfârșitul zilelor. Ioan vede cărticica despecetluită. Atunci profețiile lui Daniel își au locul cuvenit în soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger, care urmează să fie date lumii. Despecetluirea cărticicii a fost solia în legătură cu timpul.

Cartea lui Daniel și Cartea Apocalipsei sunt una. Una este o profeție, cealaltă o descoperire; una, o carte pecetluită, cealaltă, o carte deschisă. Ioan a auzit tainele pe care le-au rostit tunetele, dar i s-a poruncit să nu le scrie.

Lumina specială dată lui Ioan, exprimată în cele șapte tunete, a fost o schițare a evenimentelor care aveau să aibă loc sub soliile primului și celui de-al doilea înger. Nu era spre binele poporului ca aceste lucruri să fie cunoscute, deoarece credința lor trebuia în mod necesar să fie pusă la încercare. În rânduiala lui Dumnezeu, aveau să fie proclamate cele mai minunate și mai avansate adevăruri. Soliile primului și celui de-al doilea înger trebuiau să fie proclamate, dar nu urma să fie revelată nicio lumină suplimentară înainte ca aceste solii să-și fi împlinit lucrarea specifică. Aceasta este reprezentată de îngerul care stă cu un picior pe mare, proclamând, cu un jurământ de cea mai înaltă solemnitate, că nu va mai fi timp. Comentariul Biblic Adventist de Ziua a Șaptea, volumul 7, 971.

„Îngerul cel puternic” care a coborât la 11 august 1840 a fost Hristos, și avea în mână o solie pe care i s-a spus lui Ioan să o mănânce. Ceea ce a mâncat Ioan era o solie, dar era în mod distinct o solie care trebuia dusă poporului lui Dumnezeu, nu lumii. Este important să recunoaștem cui îi este adresat pasajul, căci, deși Hristos a coborât la 11 august 1840, marcând împuternicirea soliei primului înger și astfel identificând momentul când solia primului înger avea să fie dusă întregii lumi, cărticica pe care Ioan trebuia să o mănânce identifică momentul când protestantismul a cedat milerișilor mantia protestantismului. Când Hristos a coborât cu cărticica, El își încheia relația de legământ cu biserica din pustie și, concomitent, îi identifica pe mileriși ca noul Său popor ales al legământului. Milerișii erau un popor care mai înainte nu fusese poporul lui Dumnezeu. Profeții nu se contrazic niciodată.

Și mi-a zis: Fiul omului, ridică-te în picioare și-ți voi vorbi. Și duhul a intrat în mine când mi-a vorbit și m-a pus pe picioare, astfel încât am auzit pe cel ce-mi vorbea. Și mi-a zis: Fiul omului, te trimit la copiii lui Israel, la un neam răzvrătit care s-a răzvrătit împotriva mea; ei și părinții lor au păcătuit împotriva mea până în ziua de azi. Căci sunt copii neobrăzați și cu inima împietrită. Te trimit la ei; și le vei spune: Așa zice Domnul Dumnezeu. Iar ei, fie că vor asculta, fie că se vor împotrivi (căci sunt o casă răzvrătită), vor ști totuși că un proroc a fost în mijlocul lor. Iar tu, fiul omului, nu te teme de ei și nu te teme de cuvintele lor, chiar dacă mă răcni și spini sunt cu tine și locuiești printre scorpioni; nu te teme de cuvintele lor și nu te înspăimânta de privirile lor, deși sunt o casă răzvrătită. Și le vei rosti cuvintele mele, fie că vor asculta, fie că se vor împotrivi; căci sunt foarte răzvrătiți. Dar tu, fiul omului, ascultă ceea ce-ți spun: nu fi răzvrătit ca acea casă răzvrătită; deschide-ți gura și mănâncă ce-ți dau. Și când m-am uitat, iată, o mână a fost trimisă la mine; și, iată, în ea era un sul de carte; și l-a desfășurat înaintea mea; și era scris pe dinăuntru și pe dinafară; și erau scrise în el plângeri, tânguiri și vaiete. Și mi-a mai zis: Fiul omului, mănâncă ce găsești; mănâncă acest sul și du-te, vorbește casei lui Israel. Atunci mi-am deschis gura, și m-a făcut să mănânc sulul acela. Și mi-a zis: Fiul omului, hrănește-ți pântecul și umple-ți măruntaiele cu acest sul pe care ți-l dau.

Atunci l-am mâncat; și în gura mea era ca mierea, de dulceață. Și mi-a zis: Fiul omului, du-te, mergi la casa lui Israel și vorbește-le cu cuvintele mele. Căci nu ești trimis la un popor cu vorbire străină și cu limbă grea, ci la casa lui Israel; nu la multe popoare cu vorbire străină și cu limbă grea, ale căror cuvinte nu le poți înțelege. Cu adevărat, dacă te-aș fi trimis la ele, te-ar fi ascultat. Dar casa lui Israel nu te va asculta, pentru că nici pe mine nu mă ascultă; căci toată casa lui Israel este neobrăzată și cu inima împietrită. Iată, ți-am făcut fața tare împotriva fețelor lor și fruntea ta tare împotriva frunților lor. Ca un diamant, mai tare decât cremenea, ți-am făcut fruntea; nu te teme de ei și nu te înspăimânta de privirile lor, deși sunt o casă răzvrătită. Și mi-a zis: Fiul omului, toate cuvintele mele pe care ți le voi vorbi primește-le în inima ta și ascultă-le cu urechile tale. Ezechiel 2:1-3:10.

Când Hristos a coborât cu cărticica pe care Ioan a luat-o și a mâncat-o, ea era „în gura lui ca mierea pentru dulceață”. Ioan, Revelatorul, și Ezechiel iau amândoi un mesaj din „mâna” lui Hristos. Ezechiel — și, prin urmare, Ioan — aveau un mesaj de transmis „casei lui Israel”, nu celor din afara lui Israel. Dacă cei din afara lui Israel ar fi auzit mesajul, l-ar fi primit, dar nu și Israel, căci „toată casa” lui Israel este „nerușinată și împietrită la inimă”. Întreaga casă a lui Israel (toată casa) era întru totul răzvrătită. Israel, în 1840, a fost reprezentat în Apocalipsa, capitolul zece, ca biserica din pustie. Ei umpluseră cupa timpului lor de probă.

Deși Israel nu avea să asculte mesajul, profetului i s-a poruncit totuși să le ducă mesajul cărticicii, pentru a-i ține răspunzători pentru respingerea luminii primului înger. În cărțile judecății, ei aveau să fie ținuți răspunzători pentru refuzul de a asculta mesajul "profetului" care fusese "în mijlocul lor". A respinge profetul înseamnă a respinge mesajul care îi fusese dat profetului de îngerul Gabriel, care, la rândul lui, primise acel mesaj de la Hristos, care îl primise de la Tatăl. Când Hristos a coborât cu mesajul cărticicii în mâna Sa, acest eveniment a stat în paralel cu coborârea Duhului Sfânt la botezul Său. Acest lucru fusese prefigurat de Moise la rugul aprins, iar același jalon există în fiecare mișcare de reformă.

Lucrarea lui Dumnezeu pe pământ prezintă, din veac în veac, o asemănare izbitoare în fiecare mare reformă sau mișcare religioasă. Principiile modului în care Dumnezeu lucrează cu oamenii sunt întotdeauna aceleași. Mișcările importante ale prezentului au corespondențe în cele ale trecutului, iar experiența bisericii din veacurile trecute are lecții de mare valoare pentru vremea noastră. The Great Controversy, 343.

Sfârșitul supremației otomane la 11 august 1840 (și anume momentul în care Ioan și Ezechiel au mâncat cărticica care era în „mâna” lui Hristos) marchează „întărirea” soliei primului înger, care „a sosit” la „timpul sfârșitului” în 1798. Ea a fost „întărită” prin confirmarea principalei reguli profetice a milleriților: principiul un an pentru o zi. Hristos a început apoi să așeze temelia templului millerit, așa cum făcuse la botezul Său.

Credința șovăielnică a lui Natanael a fost acum întărită, iar el a răspuns și a zis: "Rabi, tu ești Fiul lui Dumnezeu; tu ești Împăratul lui Israel." Isus i-a răspuns și i-a zis: "Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Vei vedea lucruri mai mari decât acestea." Și i-a zis: "Adevărat, adevărat, vă spun: de acum înainte veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborând peste Fiul Omului."

În acești câțiva ucenici de la început, temelie Bisericii creștine se așeza prin efort individual. Ioan i-a îndrumat mai întâi pe doi dintre ucenicii săi către Hristos. Apoi unul dintre aceștia și-a găsit fratele și l-a adus la Hristos. Apoi Hristos l-a chemat pe Filip să-L urmeze, iar acesta a mers în căutarea lui Natanael. Spiritul Profeteiei, volumul 2, 66.

Când Hristos s-a pogorât la 11 august 1840, cu cărticica deschisă în mâna Sa, acest eveniment fusese prefigurat în mișcarea de reformă din istoria pământească a lui Hristos, căci fiecare mișcare de reformă are aceleași jaloane. Moise și mișcarea de reformă pe care a condus-o au avut același jalon. Experiența lui Moise la rugul aprins a prefigurat pogorârea Duhului Sfânt la botezul lui Hristos, care, la rândul ei, a prefigurat anul 1840, care, la rândul său, prefigurează 11 septembrie 2001, când a coborât îngerul puternic din Apocalipsa, capitolul optsprezece.

„Sosirea” soliei primului înger, „sosirea” soliei celui de-al doilea înger și „sosirea” soliei celui de-al treilea înger sunt toate reprezentate de îngeri. Primul înger are în mână o cărticică, al doilea avea în mână un înscris, iar al treilea avea în mână un pergament. Pe mărturia a doi sau trei se întemeiază un adevăr. Toți cei trei îngeri, fie la sosirea lor, fie la împuternicirea lor, au o solie în mână.

Ioan și Ezechiel îi reprezintă pe cei care au mâncat solia atunci când solia primului înger a fost „întărită”, ceea ce constituie un jalon istoric diferit de momentul în care solia primului înger a „sosit” în 1798.

Deosebirea dintre „sosirea” unei solii și „împuternicirea” ei este o distincție deosebit de importantă de remarcat. Pe măsură ce analizăm pasajul următor, luați aminte că scopul primului înger este identic cu scopul îngerului din Apocalipsa, capitolul optsprezece, care luminează pământul cu slava lui. Observați, de asemenea, că fiecare solie provoacă o despărțire, producând două clase de închinători.

Mi s-a arătat interesul pe care întregul cer îl purtase față de lucrarea care se desfășura pe pământ. Isus a însărcinat un înger puternic [îngerul întâi] să coboare și să avertizeze locuitorii pământului să se pregătească pentru a doua Sa venire. Pe când îngerul părăsea prezența lui Isus în cer, o lumină nespuse de strălucitoare și glorioasă îl preceda. Mi s-a spus că misiunea lui era să lumineze pământul cu slava lui și să-i avertizeze pe oameni cu privire la mânia lui Dumnezeu care avea să vină. Mulțimi au primit lumina. Unii dintre aceștia păreau foarte solemn, în vreme ce alții erau bucuroși și răpiți în extaz. Toți cei care au primit lumina și-au întors fețele spre cer și L-au slăvit pe Dumnezeu. Deși ea era revărsată peste toți, unii doar au intrat sub influența ei, dar nu au primit-o din toată inima. Mulți au fost umpluți de o mare mânie. Clerici și popor s-au unit cu cei josnici și au rezistat cu îndârjire luminii revărsate de îngerul puternic. Dar toți cei care au primit-o s-au retras din lume și au fost strâns uniți unii cu alții.

Satana și îngerii lui erau din plin angajați să abată mințile cât mai multora de la lumină. Cei care au respins lumina au fost lăsați în întuneric. Am văzut îngerul lui Dumnezeu vegheând cu cel mai adânc interes asupra poporului care se mărturisea al Lui, pentru a consemna caracterul pe care îl dezvoltau pe măsură ce le era prezentat mesajul de origine cerească. Și, pe când foarte mulți care mărturiseau dragoste pentru Isus se întorceau de la mesajul ceresc cu dispreț,

batjocură și ură, un înger, cu un pergament în mână, întocmea rușinoasa consemnare. Întreg cerul s-a umplut de indignare văzând că Isus era astfel nesocotit de către preținșii Săi urmași.

Am văzut dezamăgirea celor încrezători, deoarece nu L-au văzut pe Domnul lor la timpul așteptat. A fost scopul lui Dumnezeu să ascundă viitorul și să-Și aducă poporul Său la un moment de decizie. Fără propovăduirea unui timp hotărât pentru venirea lui Hristos, lucrarea rânduită de Dumnezeu nu ar fi fost împlinită. Satana îi conducea pe foarte mulți să privească departe în viitor către marile evenimente legate de judecată și de sfârșitul timpului de probă. Era necesar ca poporul să fie adus să caute cu stăruință o pregătire prezentă.

Pe măsură ce timpul trecea, cei care nu primiseră pe deplin lumina îngerului s-au unit cu cei care disprețuiseră mesajul și s-au ridicat împotriva celor dezamăgiți, batjocorindu-i. Îngerii au luat aminte la starea preținșilor urmași ai lui Hristos. Trecerea vremii hotărâte îi încercase și îi dovedise, iar foarte mulți au fost cântăriți în cumpănă și găsiți ușori. Pretindeau cu tărie că sunt creștini, însă, aproape în toate privințele, nu reușeau să-L urmeze pe Hristos. Satana a exultat văzând starea preținșilor urmași ai lui Isus.

Îi avea în cursa sa. Îi abătuse pe cei mai mulți de la calea dreaptă, iar ei încercau să urce la cer pe altă cale. Îngerii vedeau pe cei curați și sfinți amestecați cu păcătoși în Sion și cu fățarnici iubitori de lume. Ei vegheaseră asupra adevăraților ucenici ai lui Isus; dar cei stricați îi afectau pe cei sfinți. Celor ale căror inimi ardeau de o dorință aprinsă de a-L vedea pe Isus li se interzicea, de către cei ce se declarau frați, să vorbească despre venirea Lui. Îngerii priveau scena și compătineau cu rămașița care iubea arătarea Domnului lor.

Un alt înger puternic [al doilea înger] a fost însărcinat să coboare pe pământ. Isus i-a pus în mână un înscris și, pe când venea pe pământ, a strigat: „Babilonul a căzut, a căzut.” Atunci i-am văzut pe cei dezamăgiți ridicându-și din nou ochii spre cer, așteptând cu credință și nădejde arătarea Domnului lor. Dar mulți păreau să rămână într-o stare de stupoare, ca și cum ar fi adormit; totuși puteam vedea pe chipurile lor urma unei adânci întristări. Cei dezamăgiți au văzut din Scripturi că se aflau în timpul zăbovirii și că trebuiau să aștepte cu răbdare împlinirea vedeniei. Aceleași temeuri care i-au făcut să-L aștepte pe Domnul lor în 1843 i-au determinat să-L aștepte în 1844. Totuși am văzut că majoritatea nu mai posedau acea energie care le caracteriza credința în 1843. Dezamăgirea le slăbise credința.

Când poporul lui Dumnezeu s-a unit în strigătul celui de-al doilea înger, oastea cerească a urmărit cu cel mai profund interes efectul soliei. Au văzut pe mulți care purtau numele de creștini întorcându-se cu dispreț și batjocură împotriva celor care fuseseră dezamăgiți. În timp ce cuvintele ieșeau de pe buze batjocoritoare: „Nu v-ați înălțat încă!”, un înger le-a consemnat. A zis îngerul: „Îl batjocoresc pe Dumnezeu.” Mi-a fost arătat un păcat asemănător comis în vechime. Ilie fusese ridicat la cer, iar mantaua lui căzuse peste Elisei. Atunci niște tineri nelegiuți, care învățaseră de la părinții lor să-l disprețuiască pe omul lui Dumnezeu, l-au urmat pe Elisei și au strigat batjocoritor: „Suie-te, pleșuvule; suie-te, pleșuvule.” Insultând astfel pe slujitorul Său, L-au insultat pe Dumnezeu și și-au primit pedeapsa chiar atunci și acolo. În același chip, cei care au batjocorit și au luat în derâdere ideea înălțării sfinților vor fi pedepsiți prin mânia lui Dumnezeu și vor fi făcuți să simtă că nu este un lucru neînsemnat să-și bată joc de Făcătorul lor.

Isus a însărcinat alți îngeri să zboare repede, pentru a reînvia și întări credința slăbită a poporului Său și a-i pregăti să înțeleagă solia celui de-al doilea înger și mișcarea importantă care avea să aibă loc curând în cer. I-am văzut pe acești îngeri primind de la Isus mare putere și lumină și zburând în grabă pe pământ ca să-și împlinească însărcinarea de a-l ajuta pe al doilea înger în lucrarea lui. O mare lumină a strălucit asupra poporului lui Dumnezeu, în timp ce îngerii strigau: „Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare.” Atunci i-am văzut pe acești dezamăgiți ridicându-se și, în armonie cu al doilea înger, proclamând: „Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare.” Lumina venită de la îngeri a pătruns întunericul pretutindeni. Satana și îngerii lui au căutat să împiedice această lumină să se răspândească și să-și producă efectul intenționat. S-au împotrivit îngerilor din cer, spunându-le că Dumnezeu a înșelat poporul și că, în pofida întregii lor lumini și puteri, nu puteau face lumea să creadă că Hristos vine. Dar, în ciuda faptului că Satana se străduia să îngrădească calea și să abată mințile oamenilor de la lumină, îngerii lui Dumnezeu și-au continuat lucrarea....

Când slujirea lui Isus s-a încheiat în Sfânta și El a trecut în Sfânta Sfintelor și a stat înaintea chivotului care conținea legea lui Dumnezeu, El a trimis un alt înger puternic cu o a treia solie către lume. Un pergament a fost pus în mâna îngerului și, pe când cobora pe pământ cu putere și măreție, el a proclamat un avertisment înfricoșător, cu cea mai cumplită amenințare adusă vreodată omului. Această solie a fost menită să-i pună pe copiii lui Dumnezeu în gardă, arătându-le ceasul ispitei și al strâmtorării care era înaintea lor. A zis îngerul: «Vor fi aduși într-o confruntare directă cu fiara și chipul ei. Singura lor nădejde de viață veșnică este să rămână neclintiți. Deși viața le este în joc, trebuie să țină cu tărie adevărul.» Al treilea înger își încheie solia astfel: «Aici este răbdarea sfinților; aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.» Pe când repeta aceste cuvinte, el a arătat către sanctuarul ceresc. Minteă tuturor celor care îmbrățișează această solie este îndreptată spre Sfânta Sfintelor, unde Isus stă înaintea chivotului, făcând ultima Sa mijlocire pentru toți aceia pentru care îndurarea încă zăbovește și pentru cei care au călcat în neștiință legea lui Dumnezeu. Această ispășire se face atât pentru dreptii morți, cât și pentru dreptii vii. Ea îi cuprinde pe toți cei care au murit încrezându-se în Hristos, dar care, neprimind lumina cu privire la poruncile lui Dumnezeu, au păcătuit în neștiință, călcându-le preceptele. Scrieri timpurii, 245-254.

Câteva pagini mai târziu, în aceeași carte, abordând aceleași concepte tocmai menționate, Sora White identifică faptul că respingerea celor trei solii din istoria millerită fusese tipificată în istoria lui Hristos. Acolo ea aduce doi martori care atestă un proces progresiv de probare, ce necesită biruință la fiecare probă pentru a putea trece la următoarea.

Am văzut un grup care stătea bine străjuit și neclintit, fără a da vreo încuviințare celor ce ar fi tulburat credința statornicită a obștii. Dumnezeu i-a privit cu aprobarea Sa. Mi s-au arătat trei trepte — soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger. A zis îngerul meu însoțitor: „Vai de acela care va mișca vreo piesă sau va clinti un cui din aceste solii. Înțelegerea adevărată a acestor solii este de importanță vitală. Soarta sufletelor atârână de felul în care sunt primite.” Am fost din nou condus prin aceste solii și am văzut cu cât de scump a fost cumpărată experiența poporului lui Dumnezeu. Ea fusese dobândită prin multă suferință și luptă aspră. Dumnezeu îi condusese pas cu pas, până când îi așezase pe o platformă solidă, neclintită. Am văzut persoane apropiindu-se de platformă și examinând temelii. Unii, cu

bucurie, au pășit îndată pe ea. Alții au început să găsească cusur temeliei. Doreau să se facă îmbunătățiri, și atunci platforma ar fi mai desăvârșită, iar poporul mult mai fericit. Unii au coborât de pe platformă ca să o examineze și au declarat că este așezată greșit. Dar am văzut că aproape toți stăteau ferm pe platformă și îi îndemneau pe cei care coborâseră să înceteze cu plângerile lor; căci Dumnezeu era Marele Meșter Zidar, iar ei se luptau împotriva Lui. Ei au istorisit lucrarea minunată a lui Dumnezeu, care îi condusese la platforma fermă, și, în unire, și-au ridicat ochii spre cer și, cu glas tare, L-au slăvit pe Dumnezeu. Aceasta i-a mișcat pe unii dintre cei care se plânseseră și părăsiseră platforma, și ei, cu înfățișare smerită, au pășit din nou pe ea.

Mi s-a îndreptat atenția înapoi spre proclamarea primei veniri a lui Hristos. Ioan a fost trimis în duhul și în puterea lui Ilie [prefigurând solia primului înger], pentru a pregăti calea lui Isus. Cei care au respins mărturia lui Ioan nu au primit niciun folos din învățăturile lui Isus [prefigurând solia celui de-al doilea înger]. Împotrivirea lor față de solia care prevestise venirea Sa i-a așezat într-o poziție în care nu puteau primi cu ușurință cea mai puternică dovadă că El era Mesia. Satana i-a condus pe cei care respinseseră solia lui Ioan să meargă și mai departe, să-L respingă și să-L răstignească pe Hristos [prefigurând solia celui de-al treilea înger]. Prin aceasta s-au așezat într-o stare în care nu puteau primi binecuvântarea din ziua Cincizecimii [prefigurând îngerul din Apocalipsa optsprezece], care i-ar fi învățat calea de intrare în sanctuarul ceresc. Sfășierea perdelei templului a arătat că jertfele și orânduiri iudaice nu mai aveau să fie primite. Marea Jertfă fusese adusă și fusese primită, iar Duhul Sfânt care S-a coborât în ziua Cincizecimii a îndreptat mințile ucenicilor de la sanctuarul pământesc la cel ceresc, unde Isus intrase prin însuși sângele Său, pentru a revărsa asupra ucenicilor Săi binefacerea ispășirii Sale. Dar iudeii au fost lăsați în întuneric deplin. Au pierdut toată lumina pe care ar fi putut-o avea cu privire la planul mântuirii și au continuat să se încreadă în jertfele și ofrandele lor zadarnice. Sanctuarul ceresc luase locul celui pământesc, însă ei nu aveau cunoștință de această schimbare. De aceea nu puteau beneficia de mijlocirea lui Hristos în Locul Sfânt.

Mulți privesc cu groază la felul în care iudeii L-au respins și L-au răstignit pe Hristos; iar când citește istoria batjocurilor rușinoase la care a fost supus, cred că Îl iubesc și că nu L-ar fi tăgăduit ca Petru și nici nu L-ar fi răstignit ca iudeii. Dar Dumnezeu, care citește inimile tuturor, a pus la probă acea iubire pentru Isus pe care pretindeau că o simt. Întreg cerul a urmărit cu cel mai profund interes primirea soliei primului înger. Dar mulți care mărturiseau că Îl iubesc pe Isus și care vărsau lacrimi citind istoria crucii, au batjocorit vestea cea bună a venirii Sale. În loc să primească solia cu bucurie, au declarat-o o amăgire. I-au urât pe cei care au iubit arătarea Lui și i-au exclus din biserici. Cei care au respins prima solie nu au putut primi vreun folos din a doua; la fel, nu le-a adus niciun folos nici strigătul de la miezul nopții, care trebuia să-i pregătească să intre împreună cu Isus, prin credință, în Sfânta Sfințelor a sanctuarului ceresc. Iar prin respingerea celor două solii anterioare, și-au întunecat într-atât înțelegerea, încât nu mai văd nicio lumină în solia celui de-al treilea înger, care arată calea în Sfânta Sfințelor. Am văzut că, așa cum iudeii L-au răstignit pe Isus, tot astfel bisericile nominale au răstignit aceste solii și, prin urmare, nu au cunoștință de calea în Sfânta Sfințelor și nu pot beneficia de mijlocirea lui Isus acolo. Asemenea iudeilor, care aduceau jertfele lor zadarnice, ei înalță rugăciunile lor zadarnice către încăperea pe care Isus a părăsit-o; iar Satana,

mulțumit de această înșelăciune, își asumă un caracter religios și le îndreaptă mințile acestor creștini cu numele spre sine, lucrând cu puterea sa, cu semnele și cu minunile lui mincinoase, spre a-i prinde în cursa lui. Scrieri timpurii, 258-261.

Pasajele din cartea Scrieri timpurii au fost în repetate rânduri prezentate prin lucrarea Future for America. Dar există adevăruri pe care aceste pasaje le ilustrează și care au fost trecute cu vederea.

Reperle istoriei mișcării millerite sunt întemeiate pe câteva mișcări reformatoare din Biblie. Fără o anumită familiaritate cu reperle care se regăsesc în fiecare mișcare reformatoare, este destul de improbabil ca cineva să înțeleagă semnificația distincției dintre momentul în care un mesaj „sosește” și momentul în care este „împuternicit”. Este, de asemenea, probabil că mulți dintre cei familiarizați cu mișcările reformatoare paralele au scăpat din vedere unele atribute foarte importante ale diverselor repere ale mișcărilor reformatoare.

Cele „șapte tunete”, care reprezintă evenimentele de la începutul Adventismului și evenimentele de la sfârșitul Adventismului, sunt lumina care este desigilată chiar înainte ca timpul de probă să se închidă. Ni se spune că „șapte tunete” reprezintă atât „o delimitare a evenimentelor care aveau să se petreacă sub mesajele primului și celui de-al doilea înger”, cât și „evenimente viitoare care vor fi dezvăluite în ordinea lor”. Cele „șapte tunete” conțin semnătura lui Alfa și Omega.

„Descrierea evenimentelor” care s-au petrecut „sub solia primului și a celui de-al doilea înger” tipifică evenimentele care se petrec sub solia celui de-al treilea înger. Când lui Ioan i s-a poruncit să nu scrie ceea ce au rostit cele șapte tunete, porunca fusese prefigurată de porunca dată lui Daniel de a-și pecetlui cartea, căci ni se spune că, după ce „cele șapte tunete și-au rostit glasurile”, porunca îi este dată lui Ioan, ca și lui Daniel, cu privire la cârticica: „Pecetluiește acele lucruri pe care le-au rostit cele șapte tunete.”

Ezechiel și Ioan ilustrează amândoi poporul lui Dumnezeu mâncând mesajul, la împuternicirea primului înger în 1840, iar profetul Ieremia ilustrează dezamăgirea care a avut loc în rândul poporului lui Dumnezeu când solia primului înger părea să fi eșuat.

Cuvintele Tale au fost găsite, și le-am mâncat; și Cuvântul Tău a fost pentru mine bucuria și veselia inimii mele: căci sunt chemat cu Numele Tău, o, Doamne, Dumnezeul oștirilor. Nu am șezut în adunarea batjocoritorilor, nici nu m-am veselit; am stat singur din pricina mâinii Tale, căci Tu m-ai umplut de indignare. Pentru ce este durerea mea necurmată, și rana mea incurabilă, care nu vrea să se vindece? Oare vei fi Tu cu totul pentru mine ca un mincinos și ca niște ape care seacă? De aceea, așa zice Domnul: Dacă te vei întoarce, atunci te voi aduce iarăși și vei sta înaintea Mea; și dacă vei scoate ce este de preț din ceea ce este josnic, vei fi ca gura Mea; ei să se întoarcă la tine; dar tu să nu te întorci la ei. Și te voi face pentru poporul acesta un zid de aramă întărit; vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui: căci Eu sunt cu tine ca să te mântuiesc și să te izbăvesc, zice Domnul. Și te voi izbăvi din mâna celor răi și te voi răscumpăra din mâna celor înfricoșători. Ieremia 15:16-21.

Ieremia găsisse cuvintele cârtuliei, la fel ca Ioan și Ezechiel, și el, de asemenea, mâncase mesajul, dar mesajul devenise un mesaj (apă) care dăduse greș. Era ca și cum Dumnezeu ar fi mințit, ceea ce este, desigur, imposibil, dar acuzația de „minciună” oferă cheia pentru a-l plasa pe Ieremia la prima

dezamăgire millerită, reprezentată în Habacuc.

Voi sta la straja mea, mă voi așeza pe turn și voi veghea să văd ce-mi va spune și ce voi răspunde când voi fi muștrat. Și Domnul mi-a răspuns și a zis: Scrie vedenia și fă-o lămurită pe tăblițe, ca să alerge cel ce o citește. Căci vedenia este încă pentru un timp hotărât, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă întârzie, așteapt-o, căci va veni negreșit, nu va zăbovi. Habacuc 2:1-3.

Viziunea soliei primului înger a fost consemnată pe diagrama pionieră din 1843, care a fost călăuzită de „mâna” lui Dumnezeu.

Am văzut că planșa din 1843 a fost călăuzită de mâna Domnului și că nu trebuia alterată; că numerele erau așa cum a voit El; că mâna Sa era deasupra și a ascuns o greșeală în unele dintre numere, astfel încât nimeni nu o putea vedea, până când mâna Sa a fost îndepărtată. Scrieri timpurii, 74.

„Timpul hotărât” al anului 1843 era reprezentat pe planșă, și de aceea ea este numită planșa din 1843. Ea a fost publicată în 1842, în împlinirea poruncii din Habacuc de a „scrie vedenia și a o face lămurită pe table”. Vedenia trebuia să fie făcută lămurită pe „table”, la plural, indicând astfel că, după ce Domnul Și-a luat mâna de pe greșeala de pe planșa din 1843, aceasta avea să fie corectată pe planșa pionieră din 1850. Greșeala a produs prima dezamăgire, iar Ieremia îi reprezintă pe cei care mâncaseră cărticica la 11 august 1840 și care au fost dezamăgiți când timpul hotărât din 1843 nu s-a împlinit.

Când Ieremia mâncase cărticica în 1840, aceasta fusese „bucuria și veselia” inimii lui, dar când a sosit dezamăgirea, el nu s-a mai „bucurat” și a „șezut singur din pricina” „mâinii” lui Dumnezeu. Mâna lui Dumnezeu acoperise „o greșeală în unele dintre cifre”, determinându-l astfel pe Ieremia să ia în considerare posibilitatea că Dumnezeu ar fi mințit. Făgăduința dată lui Ieremia era că, dacă el se va „întoarce” din deznădejdea lui, Dumnezeu îl va face pe Ieremia „gura” Sa. Dacă Ieremia s-ar întoarce la Dumnezeu din dezamăgirea lui și ar recunoaște că se afla în timpul zăbovirii din pilda celor zece fecioare, Dumnezeu l-ar folosi drept purtătorul de cuvânt care să precizeze cu exactitate când urma să sosească vedenia și să nu mai zăbovească.

Scopul expunerii acestor fapte aici este de a stabili că, pentru toate soliile îngerilor, „sosirile” și „întăririle” lor prezintă un mesaj de viață sau de moarte care produce două clase de închinători. Cei trei îngeri reprezintă trei trepte ale unui proces progresiv de încercare. Mai important pentru ideea pe care o urmărim este faptul că, deși înțelegerea celor șapte tunete a fost recunoscută la scurt timp după sosirea „timpului sfârșitului” în 1843, când ultimele șase versete din Daniel au fost desigilate, anunțând încheierea judecății, există o altă desigilare a celor șapte tunete la sfârșitul istoriei celui de-al treilea înger.

Istoria începutului Adventismului începe odată cu desigilarea primului înger în 1798 și se încheie cu desigilarea unui adevăr peste care Domnul Își ținuse mâna pentru a produce o dezamăgire. Ulterior, El Și-a luat mâna (a desigilat) și a revelat solia timpului de zăbovire.

Istoria încheierii adventismului începe odată cu desigilarea soliei îngerului al treilea în 1989 și se încheie cu desigilarea unui adevăr peste care Domnul Și-a ținut mâna spre a produce o dezamăgire. Acum Își retrage mâna și, astfel, desigilează mesajul primei dezamăgiri și al timpului de zăbovire. El desigilează scopul datei de 18 iulie 2020.

De aceea, așa zice Domnul: Dacă te întorci, atunci te voi readuce și vei sta înaintea Mea; și dacă vei scoate ce este de preț din ceea ce este josnic, vei fi ca gura Mea; ei să se întoarcă la tine, dar tu să nu te întorci la ei. Te voi face pentru poporul acesta un zid de aramă întărit; vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui, căci Eu sunt cu tine ca să te mântuiesc și să te izbăvesc, zice Domnul. Te voi izbăvi din mâna celor răi și te voi răscumpăra din mâna celor cumpliți. Ieremia 15:19-21.